

ANDERS DE LA MOTTE

**ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΓΚΑΛΙΑΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Anders de la Motte: *Το τέλος του καλοκαιριού*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Anders de la Motte: *Slutet på sommaren*

ISBN 978-960-04-5182-5

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Anders de la Motte*, 2016

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε.*, 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στον πατέρα μου·
για όλα όσα προσπάθησες να μου μάθεις*

Εκείνη είναι φθινοπωρινός τύπος, πάντα ήταν. Ή σχεδόν πάντα. Κάποτε επιθυμούσε να μην τέλειωνε ποτέ το καλοκαίρι. Το φως, η ζέστη και ο καθαρός γαλανός ουρανός να διαρκούσαν για πάντα. Είχε περάσει όμως πολύς καιρός από τότε. Σε ένα άλλο μέρος, σε μια άλλη ζωή.

Το ρολόι στον τοίχο έδειχνε ότι απέμεναν ακόμα έντεκα λεπτά έως ότου αρχίσει η συνεδρία. Μέχρι στιγμής όλα είχαν πάει καλά. Εκείνη και ο Ρούουντ είχαν φτιάξει σάντουιτς και είχαν γεμίσει με καφέ τα θερμός. Τοποθέτησαν τις καρέκλες σε σχήμα κύκλου επάνω στη μοκέτα του δαπέδου. Δώδεκα πτυσόμενες καρέκλες από ελαφρύ μέταλλο – προφανώς λίγο περισσότερες απ' ό,τι ήταν απαραίτητο, συγχρόνως, όμως, όχι τόσο πολλές ώστε να δημιουργείται μεγάλο κενό μέσα στον κύκλο –, με ένα πακέτο φτηνά χαρτομάντιλα επάνω σε κάθε κάθισμα.

Όταν ήταν όλα έτοιμα, ξεκλείδωσε ο Ρούουντ τη δίφυλλη πόρτα έξω στο φουαγιέ. Άφησε να περάσουν δύο από τους συμμετέχοντες, που είχαν έρθει νωρίς, και μαζί με αυτούς και η μυρωδιά της νοτισμένης, ζεστής ασφάλτου από τη βροχή. Από όλες τις μυρωδιές της πόλης είναι αυτή που της αρέσει περισσότερο. Ίσως επειδή φέρνει κάτι καθαρό μαζί της. Μια νέα αρχή. Ακριβώς ό,τι ήθελαν να είναι εκείνη η μέρα.

Ο πρώτος συμμετέχων στον οποίο ο Ρούουντ επέτρεψε την είσοδο στο δωμάτιο ήταν ένας άντρας μεταξύ τριάντα και σαράντα χρόνων, ακριβώς όπως κι εκείνη. Είχε τατουάζ στα

μπράτσα του, τσαλακωμένα ρούχα και ένα κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο για το σώμα του. Πιθανώς οφειλόταν στα γένια του. Αχτένιστα και αφρόντιστα, και από πάνω τους ένα θαμπό, κοκκινωπό, βλέμμα το οποίο δεν θα ήταν ο μόνος που θα είχε εκείνη τη μέρα.

Ο δεύτερος συμμετέχων ήταν μια ηλικιωμένη γκριζομάλλα γυναίκα, σχεδόν συνομήλικη του Ρούουντ. Τα μαλλιά δεμένα σε μια μακριά πλεξίδα που έπεφτε στην πλάτη της. Τα μάτια πίσω από τα γυαλιά της ήταν ηπιότερα από του γενειοφόρου άντρα με τα τατουάζ, όμως και των δύο τα βλέμματα είχαν κάτι κοινό.

Ο Ρούουντ συνόδευε ευγενικά τους συμμετέχοντες προς το τραπέζι με τον καφέ και εκείνη ήταν έτοιμη να συστηθεί, όταν την κατέλαβε το συναίσθημα ότι είχε κάνει κάποιο μεγάλο λάθος και ότι όλα αυτά εκεί θα πήγαιναν πάρα πολύ στραβά.

Να πάρει ο διάολος!

Φεύγει τρέχοντας προς την κουζίνα και μόλις που προλαβαίνει να καθίσει σε μια καρέκλα προτού λυγίσουν τα πόδια της. Πιάνει το πρόσωπο με τα χέρια της, σκύβει προς τα γόνατά της και παίρνει αργές βαθιές αναπνοές.

Εισπνοή.

Εκπνοή.

Ειειεισπνοή.

Εεεκπνοή.

Ο ήχος από τον ευγενικό τρόπο ομιλίας του Ρούουντ διαπερνάει την πόρτα-σαλούν της κουζίνας. Σέρνεται γύρω από την καρδιά της, αναμειγνύεται με τον ρυθμό των χτύπων στους κροτάφους της.

«Ήρθες με το λεωφορείο εδώ;» *γκαπ γκουπ.* «Α, με το μετρό», *γκαπ γκουπ.* «Κι εσύ ήρθες, όπως συνήθως, με το αυτοκίνητο, Λαρς; Βρήκες εύκολα πάρκινγκ; Ναι, σε αυτά εδώ τα τετράγω-

να πρέπει να προσέχει κανείς πού αφήνει το αυτοκίνητό του. Οι τροχονόμοι είναι λίγο σχολαστικοί». *Γκαπ γκουπ.*

Εκείνη ακούει κι άλλους ήχους αμέσως μετά, περισσότεροι συμμετέχοντες σέρνουν τα πόδια τους στη μοκέτα, σταματούν, κοιτάζουν με μισόκλειστα μάτια τις λάμπες φθορισμού στο ταβάνι έως ότου τους αντιληφθεί ο Ρούοντ και τους προσκαλέσει μαζί με τους άλλους· χρησιμοποιεί ένα δόλωμα στο οποίο ελάχιστοι άνθρωποι μπορούν να αντισταθούν: «Παρακαλώ, υπάρχουν εδώ σάντουιτς και καφές».

Σερνόμενα βιαστικά βήματα, ήχος από πλαστικά ποτηράκια που αποσπώνται το ένα από το άλλο, ακολουθούμενος από το σφύριγμα που αφήνει το καπάκι του θερμός όταν ανοίγει. Η αναπνοή της γίνεται ελαφρύτερη, αλλά δεν τολμάει ακόμα να σηκωθεί. Κοιτάζει προς τα πλακάκια του πατώματος. Το βλέμμα της ακολουθεί μία γραμμή εκεί όπου ενώνονται τα πλακάκια· έχει ένα γκριζό μπεζ χρώμα από το λίπος και τη βρώμα. Όλα εκεί μέσα είναι λιπαρά, ακόμη και ο αέρας. Τριάντα χρόνια από μυρωδιές φαγητών που αφήνουν μια αλμυρή, κολλώδη γεύση στον λαιμό.

Ο ήχος από τις ομιλίες δυναμώνει, αντηχεί μέσα στο μεγάλο δωμάτιο. *Λεωφορείο, μετρό, πάρκινγκ; Ωραία με λίγη βροχή. Καλή για το γρασίδι. Αλλιώς ήταν ένα φανταστικό καλοκαίρι, δεν νομίζετε; Σχεδόν όπως στη Μεσόγειο. Έχετε τίποτα σχέδια για το Σαββατοκύριακο;*

Εκείνη όμως μετανιώνει. Μετανιώνει που δεν δέχτηκε την αποζημίωση που της πρόσφεραν για να φύγει. Ένας λογικός άνθρωπος ακριβώς αυτό θα είχε κάνει. Θα τα άφηγε όλα πίσω του και θα άρχιζε κάπου αλλού. Δεν έχει σημασία πού. Σε μια νέα πόλη, σε κάποιο άλλο σημείο της χώρας. Γιατί όχι και σε μια άλλη χώρα;

Δεν είναι πολύ αργά ακόμα.

Η πίσω πόρτα βρίσκεται μπροστά της. Έχει τα κλειδιά στην τσέπη της. Έξω από την πόρτα υπάρχει μια τοιμεντένια σκάλα και μερικοί κάδοι σκουπιδιών προτού φτάσει κανείς στον δρόμο. Θα χρειαζόταν μόνο κάνα λεπτό για να φύγει από εκεί. Είχε όμως υπογράψει χαρτιά, τους είχε διαβεβαιώσει ότι της άξιζε ακόμη μία ευκαιρία. Είχε πείσει και τον εαυτό της ότι αυτή θα ήταν η τελευταία της ευκαιρία.

Η οχλαγωγία από το δωμάτιο ολοένα μεγαλώνει. Τα καπάκια από τα θερμός συνεχίζουν να σφυρίζουν. Ο ήχος δυναμώνει όσο αδειάζουν. Η συζήτηση αρχίζει να γίνεται στο ρελαντί.

Ναι, πράγματι. Δεν μπορεί κανείς να διαμαρτυρηθεί για τον καιρό, δεν μπορεί...

Ανασηκώνει το σώμα της, κοιτάζει λοξά προς την πίσω πόρτα. Κλείνει τα μάτια. Οδηγεί το χέρι της προς τη δεξιά μασχάλη της, τα δάχτυλά της αρπάζουν το λευκό ύφασμα και η μανσέτα της ανεβαίνει προς τον αγκώνα της. Σε ένα λεπτό θα μπορούσε να βρίσκεται έξω στη βρεγμένη άσφαλτο. Έξω, στην ελευθερία. Φεύγοντας μακριά από εκεί.

Ανοίγει η πόρτα-σαλούν. Είναι ο Ρούντ. Κάθεται στις φτέρνες του. Ακουμπάει τα γόνατά της.

«Είναι όλα εντάξει, Βερόνικα;»

Το χέρι του είναι ζεστό, οι ρυτίδες στο επάνω μέρος της παλάμης του διακρίνονται καθαρά. Πόσων χρονών να είναι τελικά; Πιθανώς πιο κοντά στα εβδομήντα παρά στα εξήντα. Έχει δουλέψει εδώ είκοσι χρόνια, έχει δει και έχει ακούσει όλη τη δυστυχία που μπορεί να δει και να ακούσει κανείς. Έχει κερδίσει επάξια τη σύνταξή του. Ωστόσο παραμένει. Γιατί το κάνει; *Για τον δωρεάν καφέ*, τον έχει ακούσει να λέει, και το γέλιο που ακολουθεί αποτρέπει άλλες ερωτήσεις. Έξυπνο κόλπο. Κάτι που θα μπορούσε να δοκιμάσει κι εκείνη.

Τον κοιτάζει και χαμογελάει διστακτικά. Τραβάει το μανίκι

προς τον καρπό της. Ο Ρούουντ νομίζει ότι εκείνη φοβάται, και, εν μέρει, έχει δίκιο. Η Βερόνικα φοβάται. Είναι τρομοκρατημένη. Αυτό όμως δεν είναι όλη η αλήθεια.

«Ναι, καλά είμαι. Προσπαθώ μόνο να συγκεντρωθώ λίγο. Περνάω το πρόγραμμα», λέει και χτυπάει ελαφρά το σημειωματάριο που έχει στα γόνατά της.

«Ωραία». Ο Ρούουντ απλώνει το χέρι του, τη βοηθάει να σηκωθεί. «Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε που δούλευες; Τρεις μήνες;»

Παρ' όλο που έχουν συνεργαστεί ήδη για σχεδόν μία βδομάδα, ο Ρούουντ προσποιείται ακόμα ότι δεν ξέρει όλες τις λεπτομέρειες της συμφωνίας που εκείνη έχει υπογράψει. Σαν να μην είναι δική του ευθύνη να ελέγχει ότι εκείνη θα τηρήσει τη σύμβαση.

Και, ακριβώς όπως και τις προηγούμενες φορές, η Βερόνικα συμμετέχει σε αυτό το παιχνίδι.

«Δύο μήνες, δύο βδομάδες και τέσσερις μέρες. Όχι ότι τις μετρώ».

Ο Ρούουντ χαμογελάει. «Ωραία ακούγεται. Θα διαπιστώσεις ότι δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά από το μέρος που δούλευες πριν».

Την οδηγεί στο δωμάτιο συνάντησης. Αφήνει το χέρι του, που την κρατάει ελαφρά στο μπράτσο, προτού οι άλλοι γυρίσουν προς το μέρος τους.

Εννέα άτομα, λίγο περισσότεροι από όσους η Βερόνικα θα περίμενε να έρθουν ένα απόγευμα Παρασκευής. Ματιές στραμμένες αλλού, διστακτικά χαμόγελα, χαιρετισμοί με ελαφρό νεύμα του κεφαλιού. Το αίσθημα της απελπισίας έχει καλύψει το δωμάτιο σαν μία κολλώδης μεμβράνη που καλύπτει τις σκοτεινές γωνίες, εκεί όπου δεν φτάνει το φως από τις λάμπες, και, ταυτόχρονα, εμποδίζει την είσοδο του οξυγόνου.

Ακόμη ένα αβέβαιο χαμόγελο, κάθεται σε μια καρέκλα και ανοίγει το σημειωματάριό της. Οι χτύποι της καρδιάς της μεταφέρονται στον λαιμό της, νιώθει ελαφρά αδιαθεσία. Αντιλαμβάνεται τη ματιά του Ρούουντ που την παρακολουθεί από το βάθος του δωματίου όπου στέκεται όρθιος. Ωστόσο δεν κοιτάζει προς το μέρος του. Προσπαθεί να μη σκέφτεται για ποιο λόγο εκείνος βρίσκεται εκεί.

Μια βαθιά εισπνοή. Τη διαπερνάει ο αέρας και η κρυάδα που της προξενεί.

«Γεια σας και καλώς ήρθατε. Λέγομαι Βερόνικα Λιντ και είμαι θεραπεύτρια με ειδικότητα στη διαχείριση πένθους. Προηγούμενως δούλεβα επί τέσσερα χρόνια στο Κέντρο Πολιτών των Βορείων Προαστίων και από σήμερα θα δουλέψω μαζί σας εδώ στο Κέντρο Νοτίων Προαστίων».

Την εκπλήσσει η σταθερότητα της φωνής της. Ακούγεται ξένη, σχεδόν σαν η φωνή της Βερόνικα Λιντ να μην είναι η δική της, το οποίο είναι εν μέρει σωστό.

«Αυτή η ομάδα υποστήριξης είναι για εμάς που χάσαμε κάποιον πολύ κοντινό μας, κάποιον που αγαπούσαμε».

Όλων τα βλέμματα είναι στραμμένα επάνω της. Η καρδιά της βροντοχτυπάει την κρυάδα κάτω από το στήθος της. Φαντάζεται πως ο κάθε χτύπος την κάνει να υποχωρεί κι από λίγο. Το ένα χτύπημα μετά το άλλο, έως ότου ανοίξει μια μικρή ρωγμή και φανερωθεί το μαύρο νερό από κάτω της.

«Όταν ήμουν δεκατεσσάρων, έχασα τη μητέρα μου. Ένα βράδυ γέμισε τις τσέπες του παλτού της με πέτρες και πήγε στον πάγο μιας λίμνης».

Δεν πρέπει να δείξει αμφιβολία τώρα. Να μη σταματήσει, να μην κοιτάζει προς τα κάτω. Μια νέα εισπνοή. Η κρυάδα απλώνεται αργά στο στήθος της.

«Ένας άντρας στεκόταν στην απέναντι πλευρά της λίμνης.

Είπε ότι η μητέρα μου προχωρούσε επάνω στον πάγο, παρ' όλο που ακουγόταν ξεκάθαρα ο θόρυβος από τον πάγο που έσπαγε κάτω από τα πόδια της. Όταν της φώναξε, εκείνη σταμάτησε, στάθηκε όρθια και τον κοίταζε. Έπειτα, ξαφνικά, είχε εξαφανιστεί».

Αναγκάζει τις σκέψεις της να είναι σε εγρήγορση. Φαντάζεται πως την περικλείει ο πάγος, περικλείει τη μητέρα της και τη σχισμή στο στήθος της. Μεταμορφώνεται σε μια σκληρή πανοπλία.

Ξεροβήχει και σφίγγει προσεκτικά το σημειωματάριο. Καθένας δεν προλαβαίνει να δει ότι τρέμουν τα χέρια της, ούτε καν ο Ρούουντ.

«Η μητέρα μου μας άφησε», λέει. «Άφησε τον πατέρα, τον μεγάλο αδελφό μου κι εμένα, και αναγκαστήκαμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας. Πέρασαν πολλά χρόνια έως ότου να μην είμαι πια οργισμένη μαζί της. Προτού σταματήσω να κάνω την ίδια ερώτηση που όλοι εσείς κάνετε τώρα».

Καταπίνει κάνα δυο φορές. Νιώθει το αίμα της να γεμίζει με κάτι πολύ πιο ευχάριστο από παγωμένο νερό λίμνης. Τα κατάφερε. Θυσίασε τον εαυτό της και τώρα είναι η ώρα της πολυαναμενόμενης αμοιβής. Μετράει σιωπηλά ως το δέκα και στρέφεται κατόπιν προς τη διπλανή της. Είναι η γκριζομάλλα γυναίκα με την πλεξίδα.

«Παρακαλώ».

Γνέφει προς τη γυναίκα, την ακούει που παίρνει βαθιά αναπνοή. Μία διαφορετική διήγηση, αλλά τόσο οικεία.

Κόρη, καρκίνος, δεν πρόλαβε να συμπληρώσει τα τριάντα.

Παίρνει το επαγγελματικό της ύφος και αρχίζει να γράφει στο σημειωματάριό της. Το στίλο κινείται γρήγορα, μεταμορφώνει τη θλίψη σε μελάνι. Η γκριζομάλλα κλαίει. Τα δάκρυά της κυλούν αργά καθώς η διήγησή της ξεδιπλώνεται, σταματούν

προς στιγμήν στην κάτω άκρη των γυαλιών της προτού συνεχίσουν να κυλούν επάνω στα μάγουλά της. Περισσότερες λέξεις.

Άδικο, είχε όλη τη ζωή μπροστά της. Μου λείπει τόσο πολύ.

Όταν η γκριζομάλλα κυρία τελειώνει τη διήγησή της, βγάζει τα γυαλιά της και τα σκουπίζει με ένα από τα φτηνά χαρτομάντιλα. Το διπλώνει με αργές κινήσεις και το βάζει στην τσάντα της, προσεκτικά, σαν τα δάκρυα να είναι φτιαγμένα από γυαλί, σκέφτεται να τα πάρει μαζί της στο σπίτι της. Να τα βάλει σε ένα γυάλινο ντουλάπι σαν μικρά μαργαριτάρια θλίψης.

Η σκέψη αυτή κάνει τη Βερόνικα να χάσει τη συγκέντρωσή της. Το επόμενο άτομο έχει ήδη αρχίσει να διηγείται. Ο Λαρς, ο άντρας με τα γένια. Περισσότερες λέξεις, πιο σκληρή φωνή. Η Βερόνικα σημειώνει γρήγορα στο σημειωματάριό της. Ρουφάει με το στυλό της τη διήγησή του.

Σύζυγος, αυτοκινητιστικό δυστύχημα, μεθυσμένος οδηγός, εγκληματική βλάβη, ελλιπής περίθαλψη, δεν επανήλθε ποτέ.

Καθόλου δάκρυα εδώ. Μόνο οργή. Πίκρα. Συμπληρώνει με αυτήν το σημειωματάριο. Το χέρι της κινείται πιο εύκολα τώρα.

Μισεί, φαντάζεται εκδίκηση, να κάνει κακό. Οφθαλμόν αντί οφθαλμού... Θα τιμωρηθούν όλοι τους. Ο μεθυσμένος, οι γιατροί, όλοι τους!

Ο Λαρς σωπαίνει, ανασαίνει βαριά. Στην αρχή δείχνει ανακούφιση, έπειτα ντροπή. Μουρμουράει κάτι που δεν προλαβαίνει να το καταλάβει η Βερόνικα και έπειτα κοιτάζει προς τα κάτω τα χέρια του. Είναι τραχιά, ρυτιδιασμένα· οι ρυτίδες στο δέρμα τόσο βαθιές που δεν μπορεί να ξεπλύνει τη βρώμα και το λάδι. Σαν του πατέρα της τα χέρια, σαν του θείου Χάραλντ. Τα δικά της χέρια είναι λεπτά και μαλακά. Μακριά δάχτυλα που ταιριάζουν στο στυλό. Χέρια που γράφουν. Σαν τα χέρια της μητέρας της. Αποδιώχνει τις σκέψεις της και γνέφει στον επόμενο να αρχίσει τη δική του διήγηση.

Ο καθένas παίρνει τον λόγο στον κύκλο κατά τη φορά του ρολογιού. Βουρκώνουν, δακρύνουν, τσαλακώνουν τα χαρτομάντιλα. Το στίλο της γρατσουνίζει το σημειωματάριο, ολοένα πιο γρήγορα, ακριβώς όπως ο παλμός που στριφογυρίζει τις ορμόνες του σώματος.

Τραγωδία, η οικογένειά μας δεν θα το ξεπεράσει ποτέ αυτό. Ποτέ.

Ο δείκτης των λεπτών στο κιτρινωμένο ρολόι του τοίχου κινείται μηχανικά. Κάθε πέντε λεπτά σταματάει, παραμένει ακίνητο μερικές στιγμές προτού συνεχίσει με ένα θορυβώδες κλικ.

Όταν έχουν ειπωθεί όλες οι ιστορίες, στο κάτω μέρος της τελευταίας σελίδας του σημειωματάρου είναι γραμμένη, με κεφαλαία γράμματα, η λέξη που όλοι έχουν επαναλάβει. Η ερώτηση πλανάται στο δωμάτιο και κανένας δεν μπορεί να δώσει μια απάντηση, άσχετα με το πόσες φορές έχει διηγηθεί την ιστορία του.

Γιατί;

Η Βερόνικα υπογραμμίζει τη λέξη, ξαναγράφει τα γράμματα και αμέσως μετά το ερωτηματικό έως ότου το στίλο σκίσει το χαρτί. Δεν τελειώνει προτού ο δείκτης των λεπτών του ρολογιού στον τοίχο κάνει ένα κλικ για τελευταία φορά· τότε τελειώνει ο χρόνος.

Η ανακούφιση είναι τεράστια, αναμειγνύεται με τις ενδορφίνες που ήδη έχουν κυριαρχήσει στο μυαλό της. Το αριστερό της χέρι αναζητάει πάλι τη δεξιά μασχάλη της, ξύνει λίγο το ύφασμα της μπλούζας της και τη βαθιά πηγή που κρύβεται από κάτω.

Η συνεδρία έχει ήδη φτάσει στο τέλος της, σκέφτεται. Και κατόπιν: Πότε θα έχω περισσότερες;

Καλοκαίρι 1983

Ήταν πραγματικά μια καλή βροχή. Όχι μια μπόρα που θα έκανε τις κορυφές των ώριμων καλλιεργειών να γείρουν, αλλά μια μαλακή, ήπια βροχή που νότισε ελαφρά το έδαφος και που θα τελείωνε με την ανατολή του ήλιου, έτσι ώστε να στεγνώσουν τα στάρια και τα φύλλα ως το μεσημέρι. «Βροχή αλέσματος», όπως την αποκαλούν οι τοπικοί αγρότες. Μια καλή βροχή, και οποιαδήποτε άλλη καλοκαιρινή νύχτα θα την είχαν καλοδεχτεί ο αρχηγός της αστυνομίας και οι συνεργάτες του στην αυλή του Μπακαγκόρντεν.

Έσπρωξε λίγο προς τα πίσω το κασκέτο του και έσυρε την παλάμη στο μέτωπό του. Παρότι είχε χαλαρώσει τη γραβάτα του ήδη από ώρα, το μπλε υπηρεσιακό του πουκάμισο είχε κολλήσει στον σβέρκο του.

Έλεγε στον εαυτό του ότι είχε κάνει έρευνες και παλιότερα. Ή τουλάχιστον είχε εξασκηθεί όταν πήγαινε στη σχολή αξιωματικών της αστυνομίας. Ήταν θέμα σχεδιασμού, οργάνωσης και διαχείρισης. Μεθοδική εξέταση όλων των εναλλακτικών λύσεων έως ότου βρεθεί αυτό που έψαχναν. Στο σκοτάδι όμως και στη βροχή ήταν πιο εύκολο να το πει κανείς παρά να το κάνει.

Μερικοί από τους υφισταμένους του είχαν παρκάρει τα αυτοκίνητα και είχαν αναμμένες τις μηχανές, σχηματίζοντας έναν κύκλο γύρω του, στην αυλή μπροστά από το σπίτι του Νίλσον. Οι προβολείς των αυτοκινήτων φώτιζαν την ομάδα των ανθρώ-

πων που ολοένα μεγάλωνε. Τους μεταμόρφωναν σε σκιές με καθαρά φωτισμένα τα πόδια τους και με τα πρόσωπα σαν φαντάσματα· δύσκολα διέκρινε κανείς τα χαρακτηριστικά τους. Αν και δεν χρειαζόταν αυτό. Ο ένας αναγνώριζε τον άλλο. Όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους.

Ο Μόνσον παρατήρησε τα βλέμματά τους. Τράβηξε το τσαλακωμένο, λίγο στενό, υπηρεσιακό μπουφάν του, που ήταν έτοιμο να γίνει έρμαιο της βροχής, έβαλε το κασκέτο σωστά και σήκωσε το χέρι πάνω από το κεφάλι του.

«Προσοχή!»

Ούτε η φωνή ούτε η κίνηση του χεριού του κατάφεραν να κάνουν τις φωνές γύρω του να σωπάσουν. Σκέφτηκε να ανεβεί στο καπό του αυτοκινήτου δίπλα του, αλλά διαπίστωσε ότι ήταν ψηλό και γλιστερό και δεν ήταν στιγμή να ρισκάρει την αξιοπρέπειά του. Έτσι δοκίμασε να υψώσει τη φωνή του και προσπάθησε να ακουστεί λίγο πιο υπηρεσιακός απ' ό,τι προηγούμενος.

«Προσοχή, όλοι σας!» Το αποτέλεσμα ήταν μόνο οριακά καλύτερο.

«Βγάλτε τον σκασμό, ρε γαμώτο. Ο Μόνσον έχει κάτι να σας πει. Ο χρόνος περνάει όσο εσείς λέτε μαλακίες».

Η δυνατή φωνή ήταν ενός ψηλόλινου άντρα που με ευκολία ανέβηκε στο καπό ενός αυτοκινήτου πίσω από τον Μόνσον. Ο Χάραλντ Άρονσον, ο θείος του αγοριού. Οι κουβέντες σταμάτησαν αμέσως και η ομάδα γύρω από τον Μόνσον και το αυτοκίνητό του πύκνωσε.

Ο Μόνσον ξερόβηξε, έριξε μια ματιά σεβασμού προς τον Άρονσον, αλλά δεν είχε καμία ανταπόκριση.

«Οι περισσότεροι από εσάς έχετε ήδη ακούσει τι συνέβη, και καταλαβαίνω ότι ανυπομονείτε να αρχίσετε την αναζήτηση», άρχισε ο Μόνσον. «Για να έχουμε όμως όλοι το ίδιο σημείο

εκκίνησης, θα κάνω μια σύντομη περιλήψη με αυτά που ξέρουμε έως τώρα».

Έκανε μια σύντομη παύση για να προλάβουν να έρθουν αρκετά κοντά κι εκείνοι που μόλις είχαν φτάσει.

«Αναζητούμε τον Μπίλι Νίλσον, σύντομα πέντε χρόνων. Ο τελευταίος άνθρωπος που τον είδε ήταν η μητέρα του, λίγο πριν από τις οκτώ, το οποίο σημαίνει ότι ο μικρός λείπει...»

Ο Μόνσον κοίταξε το ρολόι του. Ένα τετράγωνο ψηφιακό ρολόι που του είχε χαρίσει η Μάλιν στην εικοστή επέτειο του γάμου τους. Το μοναδικό από τα τέσσερα κουμπιά που ήξερε να χειριστεί ήταν αυτό που φώτιζε το καντράν, λειτουργία που ήταν χρήσιμη στο σκοτάδι.

«...σχεδόν πέντε ώρες τώρα. Η οικογένεια έψαξε στον κήπο, στο σπίτι, στην αποθήκη και στον στάβλο αγε..., εννοώ στο βουστάσιο», διόρθωσε γρήγορα τον εαυτό του, «προτού σημάνουν συναγερμό κατά τις έντεκα. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα άρχισε η αναζήτηση στον κήπο με τον σκύλο της αστυνομίας».

Έδειξε με το χέρι του προς το σπίτι, στην άλλη άκρη του κήπου, και διαπίστωσε με ευχαρίστηση ότι οι περισσότεροι έστρεψαν το κεφάλι τους προς εκεί.

«Ο σκύλος βρήκε ίχνη μέχρι το σημείο όπου υπήρχε ένα βαθύλωμα κάτω από τον φράχτη, στην άκρη του κήπου. Κατόπι ήταν δύσκολο να βρεθούν ίχνη, προφανώς εξαιτίας της βροχής ή λόγω του ότι οι γονείς και τα αδέρφια τού Μπίλι κινήθηκαν σε εκείνη την περιοχή».

Κατέβασε το χέρι του και περίμενε έως ότου όλοι στραφούν πάλι προς το μέρος του.

«Φαίνεται ότι το αγόρι σύρθηκε κάτω από τον φράχτη και χάθηκε ανάμεσα στα καλαμπόκια. Όπως όλοι γνωρίζετε, τα καλαμπόκια έχουν φτάσει σε ύψος ανθρώπου και είναι εύκολο να χαθεί κανείς ανάμεσά τους, ιδιαίτερα μέσα στη νύχτα. Και

εδώ ακριβώς χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας. Θα χωριστούμε σε τέσσερις ομάδες αναζήτησης...»

Όταν ο Μόνσον ολοκλήρωσε, είδε με ανακούφιση ότι όλοι ακολουθούσαν υπάκουα τις οδηγίες του. Χωρίστηκαν γρήγορα σε τέσσερις ομάδες και έφυγαν από εκεί είτε με τα πόδια είτε με τα αυτοκίνητά τους, κάθε ομάδα είχε επικεφαλής έναν ένστολο αστυνομικό.

Όλοι ήθελαν να αρχίσουν την αναζήτηση το συντομότερο δυνατό. Οι περισσότεροι είχαν παιδιά και μπορούσαν χωρίς δυσκολία να αντιληφθούν την κόλαση που περνούσε η οικογένεια Νίλσον. Ωστόσο υπήρχε και η συλλογική ανακούφιση που θα ένιωθαν όλοι στην περιοχή όταν θα παρέδιδαν τον μικρό Μπίλι στη μητέρα του – βρεγμένο, παγωμένο και φοβισμένο, αλλά σώο. Επειδή φυσικά αυτό θα συνέβαινε. Όλοι περίμεναν ότι έτσι θα γινόταν και μερικοί ίσως απολάμβαναν την αγωνία, σκέφτηκε ο Μόνσον. Ανυπομονούσαν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία να είναι αυτοί εκείνοι που θα έβρισκαν το αγόρι. Το άτομο που θα έβρισκε τον Μπίλι Νίλσον δεν θα χρειαζόταν να πληρώσει ποτέ ξανά, ούτε στην ταβέρνα του χωριού ούτε στο λαϊκό πάρκο, αυτό θα το αναλάμβανε εγγυημένα ο Χάραλντ Άρονσον.

Ο Μόνσον ήταν επικεφαλής του αστυνομικού τμήματος στο Ρέφτινιε ήδη τέσσερα χρόνια. Μετακόμισε εκεί με την οικογένειά του τότε που είχε βαρεθεί τις νυχτερινές βάρδιες με μεθυσμένους και ψυχοπαθείς στο Νορσέπινγκ. Δυσανεστημένος που τον ξεπερνούσαν στην ιεραρχία νεότεροι και πιο φιλόδοξοι αστυνομικοί. Στο Ρέφτινιε, ακριβώς στην άκρη της πεδιάδας του Σκόνε, τα απέφευγε όλα αυτά. Ήταν διοικητής δώδεκα αστυνομικών και δύο κυριών υπαλλήλων που απαντούσαν στα τηλέφωνα, δέχονταν αιτήσεις και διεκπεραίωναν άδειες κυνηγιού.